

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoSr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616210136
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6616210136.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD., členiek senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej a JUDr. Evy Kmeťovej v právnej veci žalobcu N. H., narodená XX.XX.XXXX, bytom K. XX/X, XXX XX V., právne zast. JUDr. Elena Matulová, advokátka so sídlom Železničná 7, 987 01 Poltár proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 5Csr/1/2016-143 zo dňa 2. februára 2017 takto

rozhodol:

Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 5Csr/1/2016-143 zo dňa 2. februára 2017 potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, spisová značka SRSApA 01869/16 zo dňa 10.05.2016, priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalovaného zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 331,50 Eur na účet Okresného súdu Lučenec.

2. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej 2, spisová značka SRSApA01869/16 zo dňa 10.05.2016 (ďalej len Rozhodcovský rozsudok), ktorý mu bol doručený dňa 01.06.2016 z dôvodov, uvedených v § 45 ods. 1 písm. e/, g/, j/ a l/ zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZSRK). Žalobca v konaní poprel platnosť rozhodcovskej zmluvy, namietol porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a porušenie všeobecných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Rozhodcovský rozsudok napadol tiež z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalobca v konaní uviedol, že Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe návrhu na začatie konania, ktorým sa spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. domáhala zaplatenia sumy 895,68 Eur, úroku z omeškania vo výške 256,01 Eur a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 792,79 Eur od 22.10.2015 do zaplatenia. Uplatnený nárok vznikol zo Zmluvy č. XXXXXXXXX zo dňa 11.10.2004, na základe ktorej právny predchodca žalovaného, Slovenská sporiteľňa, a.s. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00151653 poskytla žalobcovi finančné prostriedky. Uvedenú zmluvu označil žalobca za spotrebiteľskú, pretože právny predchodca žalovaného konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobca nekonal v rámci svojej obchodnej činnosti. Medzi účastníkmi vznikol vzťah na základe formulárovej zmluvy, ktorej obsah žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Keďže došlo k porušeniu dohodnutých podmienok splácania úveru, Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného na

vrátenie úveru. Následne Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2012 Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila pohľadávku žalovanému vo výške 1.010,68 Eur, ktorá bola vyčíslená ku dňu postúpenia. Ku dňu postúpenia pohľadávky (ku dňu 28.06.2012) bol žalobca v omeškaní so splácaním úveru 1304 dní, čo činí 3,5 roka, takže žalobca vzniesol námietku premlčania, pretože už v čase postúpenia bola pohľadávka premlčaná.

4. Žalobca namietol, že z predložených dôkazov nie je preukázané, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že Slovenská sporiteľňa, a.s., doručila žalovanému výzvu na úhradu nezaplateného splatného záväzku v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čo je základným predpokladom pre postúpenie pohľadávky na žalovaného. Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila Zmluvou zo dňa 27.06.2012 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu postupníkovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, Slovenská sporiteľňa, a.s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 27.06.2012 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Žalobca preto dospel k záveru, že žalovanému tak chýbala aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby na rozhodcovský súd, pričom poukázal na Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/110/2016 zo dňa 16.05.2016.

5. Žalobca uviedol, že dňa 02.10.2014 v Málinci uzavrel so žalovaným Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, v ktorej záväzok voči žalovanému uznal čo do právneho dôvodu a výšky. Žalobca uznal dlh v čase, keď dlh bol už premlčaný, no dohoda túto skutočnosť neobsahuje. K uznaniu záväzku došlo na vopred pripravenom tlačive, názov, formulácie a obsah ktorého môžu bežného spotrebiteľa zmiest' do tej miery, že si ani neuvedomuje právne následky tohto úkonu. Dňa 02.10.2014 bola uzavretá aj rozhodcovská zmluva. Dohoda má v názve "uznanie záväzku". Nejde ale o uznanie dlhu, pričom § 558 OZ vyžaduje, aby uznanie dlhu v písomnej forme malo také textové vyjadrenie, ktoré nevyvoláva pochybnosti o tom, že dlžník vie o premlčaní záväzku. Žalobca dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z., takže ide o dohodu priečiacu sa zákonu (§ 7 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. "Nekalé obchodné praktiky sú zakázané."), ako aj priečiacu sa dobrým mravom (použitie nekalej obchodnej praktiky nemôže byť nikdy v súlade s dobrými mravmi), a preto v zmysle § 39 OZ za neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Nemožno poskytnúť ochranu uplatnenému právu žalovaného, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). K rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Trnava v rozhodnutí sp. zn. 11C/109/2014 zo dňa 27. 10. 2015. Žalobca uviedol, že Dohodu podpísal z dôvodu využitia možnosti dlh splácať, nie z dôvodu jeho uznania. Predmetná dohoda mu bola zaslaná poštou, žalobca ju podpísal, no údaje nedopisoval. Žalobcovi nebolo vysvetlené, či sa jedná o premlčanú pohľadávku alebo nie. Predložený formulár podpísal v dobrej viere bez vedomosti o tom, čo znamená pojem premlčanie, bez vedomosti o uplynutí premlčacej doby a dôsledkoch uznania dlhu. Vzhľadom k uvedenému označil uznanie dlhu zo dňa 02.10.2014 za právne neúčinné, Dohodu o splácaní dlhu za neplatnú a dlh za premlčaný. Poukázal pritom na Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co 466/2015 zo dňa 17.05.2016.

6. K rozhodcovskej zmluve žalobca uviedol, že je na prvý pohľad zrejmé, že ide o typickú formulárovú zmluvu, ktorá obsahuje predtlačené údaje a do ktorej sa len dopisujú údaje o účastníkoch konania. Nie je tam žiaden priestor na vyjednávanie. Zmluvná strana - dlžník mal len zmluvu podpísať, meniť nemohol nič. Na túto rozhodcovskú zmluvu je potrebné aplikovať ex offio ustanovenia zákonov, ktoré majú za cieľ ochranu spotrebiteľa. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že rozhodcovská zmluva výslovne neurčuje ako jediný orgán právomoc riešiť spory z úverovej zmluvy rozhodcovský súd, ale dáva možnosť výberu medzi rozhodcovským orgánom a príslušným všeobecným súdom SR. Je zrejmé, že takouto formuláciou chcel žalovaný, ktorý bol samotný tvorca obsahu rozhodcovskej zmluvy, ktorej obsah nemali spotrebiteľ možnosť ovplyvniť, zamedziť tomu, aby rozhodcovská zmluva bola považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 odst.4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, avšak pri faktickom naplnení tejto neprijateľnej podmienky. Len formálne zakotvenie alternatívneho spôsobu riešenia sporov

všeobecnými súdmi nepredstavuje aj faktickú - skutočnú možnosť spotrebiteľa vybrať si aj iný spôsob riešenia sporov ako v rozhodcovskom konaní. Totiž v prípade ak riešenie sporu zo zmluvy iniciuje dodávateľ, čo je pravdepodobné v 99 % sporov vzniknutých z obdobných úverových zmlúv a dodávateľ podá návrh na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ už nemá nijakú možnosť tento proces zvrátiť a žiadať, aby spor zo zmluvy neriešil tento orgán, ale všeobecný súd. Fakticky sa tak dostane do takého istého postavenia ako keby v rozhodcovskej zmluve bola dohodnuté výlučne len riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného označil žalobca rozhodcovskú zmluvu, ktorá mala založiť právomoc Stáleho rozhodcovského súdu na riešenie sporov z úverovej zmluvy, za neprijateľnú a za neplatnú podľa § 53 ods. 5 OZ s poukazom aj na § 3 a § 39 OZ.

7. Žalovaný v konaní uviedol, že dňa 11.10.2004 uzatvoril právny predchodca žalovaného so žalobcom Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty v znení jej Dodatkov č. 1, 2 (ďalej len Zmluva), predmetom ktorej bolo poskytnutie kartového rámca vo výške 10 000 Sk, ktorý bol Dodatkom číslo 2 zo dňa 08.03.2005 navýšený na sumu 20 000 Sk. V zmysle uzavretej Zmluvy sa veriteľ zaviazal realizovať príkazy dlžníka na prevod a výbery finančných prostriedkov z platobnej karty, ktorú mu veriteľ vydal na základe Zmluvy a to až do výšky úverového rámca.

8. K Dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach žalovaný uviedol, že dňa 02.10.2014 uzavrel so žalobcom Dohodu, na základe ktorej tento uznal záväzok vzniknutý zo Zmluvy čo do dôvodu aj výšky a zaviazal sa ho splatiť. Predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prístup dlžníka tento dlh zaplatiť. Žalobca navyše určité obdobie dohodu dodržiaval a nepravidelne uhradil viacero mesačných splátok, čo potvrdzuje jeho vedomosť o danom dlhu ako i záver uznanú pohľadávku splatiť. Žalovaný mal za to, že pre posúdenie premlčania je na daný vzťah nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o absolútny obchodno-záväzkový vzťah, aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Podriadenie zmluvného vzťahu pod jurisdikciu Obchodného zákonníka bolo priamo upravené aj v článku 2 Zmluvy. Obsahom Dohody je teda uznanie záväzku zo strany žalobcu ako právny inštitút zakotvený v Obchodnom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová štvorročná premlčacia doba a to priamo zo zákona. Žalobca uznal záväzok v súlade s ustanovením § 323 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ) čo do dôvodu a výšky. Aj v prípade, ak by sa súd nestotožnil s aplikáciou Obchodného zákonníka na daný vzťah, je nutné poukázať na to, že aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ, nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Z uvedeného je zrejmé, že ak by aj žalobca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta OZ, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej desaťročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje.

9. Žalovaný k Rozhodcovskej zmluve uviedol, že právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie v tejto veci bola daná Rozhodcovskou zmluvou zo dňa 02.10.2014. V zmysle bodu 3 sa žalobca so žalovaným dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto Dohody vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zánik, budú riešené: a/ pred stálym rozhodcovským súdom, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky. Žalobkyňa sa slobodne rozhodla uzavrieť so žalovaným Rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola samostatným dokumentom a nebola súčasťou Dohody, ani jej platnosť nejako nepodmieňovala. Žalovaný uviedol, že predmetná rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, pričom jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalobca nemal možnosť oboznámiť. Nie je možné rozhodcovskú zmluvu považovať ani za neprijateľnú podmienku podľa Smernice Rady 93/13/EHS, ktorej cieľom nebolo zakázať rozhodcovské doložky, analogické a rozhodcovské zmluvy uzavreté so spotrebiteľmi. Za neprípustné považuje len tie ustanovenia, ktoré nútia spotrebiteľov domáhať sa svojich nárokov voči dodávateľovi výlučne v rozhodcovskom konaní neupravenom právnymi predpismi.

10. Žalovaný k otázke platnosti postúpenia pohľadávky poukázal na to, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na

vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Aktívna legitímácia žalobcu teda v konaní bola preukázaná oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Uviedol, že zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by sa predmetné ustanovenie malo týkať postúpenia len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v ňom výslovne uvedené. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/511/2015, Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co/540/2015, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19C/34/2012. Čo sa týka vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, právny predchodca žalovaného toto svoje oprávnenie nevyužil a mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalovaný a to podaním zo dňa 16.07.2012 označeným ako "Výzva k úhrade". Má za to, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva a vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalovaného v rozhodcovskom konaní ako postupníka pohľadávky. Žalobca ku dňu postúpenia pohľadávky bol v omeškaní po dobu 1301 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalobcu so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškania žalobcu trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že právny predchodca žalovaného by konal v súlade s ustanovením § 92 ods.8 Zákona o bankách, aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalobcovi nezasielal.

11. K otázke rovnosti účastníkov konania žalovaný uviedol, že porušenie zásady rovnosti účastníkov konania je považované za osobitný dôvod na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku súdom. Za porušenie tejto zásady právna prax považuje najmä situácie, ak druhá strana nedostala návrh na začatie konania, ak sa jej odňala možnosť konať pred rozhodcovským súdom alebo sa jej odňalo právo vyjadrenia, či podania vzájomného návrhu a podobne. Ako konštatoval vo svojom rozhodnutí aj rozhodcovský súd, do vydania rozsudku sa nepodarilo obdržať žalobnú odpoveď. Žalobkyňa navyše nepreukázala odoslanie žalobnej odpovede, preto námietku porušenia rovnosti účastníkov rozhodcovského konania považuje za neopodstatnenú.

12. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že z predložených dôkazov nie je preukázané, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Uviedol, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Tieto predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že Slovenská sporiteľňa, a.s., doručila žalovanému výzvu na úhradu nezaplateného splatného záväzku v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čo je základným predpokladom pre postúpenie pohľadávky na žalovaného. Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila Zmluvou zo dňa 27.06.2012 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu postupníkovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, Slovenská sporiteľňa, a.s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 27.06.2012 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka rovnako ako aj ďalšie zmluvy o postúpení pohľadávky. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: "V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou." Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu navrhovateľovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 27. 9. 2012 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/110/2016 zo dňa 16.05.2016.

13. Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach okresný súd vyhodnotil ako uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ a nie ako uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ. Uviedol, že uznaný môže byť aj premlčaný dlh, avšak takéto uznanie zakladá právnu domnienku existenciu dlhu v čase jeho

uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o jeho premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. V uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z.. Z uvedeného dôvodu súd vyhodnotil dohodu za priečiacu sa zákonu (§ 7 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. "Nekalé obchodné praktiky sú zakázané."), ako aj priečiacu sa dobrým mravom (použitie nekalej obchodnej praktiky nemôže byť nikdy v súlade s dobrými mravmi), a preto v zmysle § 39 OZ za neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Nemožno poskytnúť ochranu uplatnenému právu žalovaného, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Žalobca pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody konal v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, keď pod zámenkou uzavretia dohody o splátkach (ponuky splátok) vynútil na žalovanom uznanie záväzku, čím zhoršil jeho postavenie v dôsledku predĺženia premlčacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd skonštatoval, že úmyslom žalobcu bolo pod zámenkou ponuky splátok dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Takéto konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi, a preto nemôže požívať súdnu ochranu podľa § 3 ods. 1 OZ. S poukazom na vyššie uvedené je dojednanie o uznaní dlhu neplatné, preto nemalo za následok začatie plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v zmysle ust. § 110 ods. 1 OZ. Poukázal pritom tiež na rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 11C/109/2014 zo dňa 27.10.2015 a Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/466/2015 zo dňa 17.05.2016.

14. Okresný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že je daný dôvod na zrušenie Rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. g/, i/, j/, l/, nakoľko rozhodcovský súd sa nezaoberal aktívnou legitímáciou žalovaného na podanie žaloby na rozhodcovský súd, nezaoberal sa ani premlčaním uplatneného práva, pričom keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, na premlčanie mal prihliadnuť ex offio v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čím nesprávne právne posúdil vec. Taktiež je zrejmé, že na základe konštatovania súdu nebol správne zistený skutkový stav, bolo rozhodnuté v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a to zákona č. 250/2007 Z. z., a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu. Rozhodcovský súd by po správne zistenom skutkovom stave došiel k záveru, že priznal plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

15. K námietke žalobcu, že Rozhodcovská zmluva je neplatná okresný súd uviedol, že preskúmaním uvedenej rozhodcovskej zmluvy nezistil skutočností, pre ktoré by mala byť neplatná, nakoľko bola uzatvorená v súlade s § 3 zákona č. 335/2014 Z. z., a preto ju nemožno považovať za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko nebola ani uzatvorená v rámci spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola medzi stranami sporu uzatvorená dňa 11.10.2004. V bode 3.3 rozhodcovskej zmluvy bol žalobca poučený, že má právo odstúpiť od tejto zmluvy aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na Stálom rozhodcovskom súde, ale žalobca túto možnosť nevyužil. Okresný súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že došlo k narušeniu rovnováhy zmluvných strán tým, že žalovaný ako veriteľ mal právo podať žalobu na rozhodcovský súd. Tak žalobca ako aj žalovaný mali právo voľby na riešenie sporov medzi Stálym rozhodcovským súdom alebo príslušným súdom Slovenskej republiky. Miestom konania spotrebiteľ nebol znevýhodnený, nakoľko takéto konanie je písomné, pričom žalobcovi bola riadne doručená žaloba s výzvou na podanie žalobnej odpovede. Žalobca súdu nepreukázal, že by žalobnú odpoveď bol riadne podal a doručil žalovanému, tak ako na to poukázal v konaní. Okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Naopak, žalobca bol nečinný, nedoručil rozhodcovskému súdu žalobnú odpoveď a neoznačil Stály rozhodcovský súd v zmysle § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z. z., hoci list od žalovaného prevzal dňa 16.09.2015.

16. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkami žalovaného a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil a žalobu zamietol, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. K aplikácii § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že z neho nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je už splatná. Zmyslom citovaného ustanovenia je vyjadrenie podmienky, že ak dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok,

zaniká. Predmetné ustanovenie je potrebné vyložiť tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní zo splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by zákonodarca mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, a s ktorým je dlžník v omeškaní, potom by druhá veta ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, pretože v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať. Poukázal pritom na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/540/2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/34/2012, z ktorých vyplýva, že zosplatnenie celého úveru nie je podmienkou postúpenia pohľadávky banky. Uviedol, že právo vyhlásiť zosplatnenie celého úveru využil žalovaný ako právny nástupca banky. Zosplatnenie dlhu veriteľom znamená, že dlžník ho už nemôže platiť v splátkach a dlh sa stal splatným celý dňom vyhlásenia jeho zosplatnenia. Táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na existenciu alebo výšku dlhu, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia dlhu. Poukázal pritom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/163/2015, z ktorého vyplýva, že v súvislosti s postúpením pohľadávky prešli na postupníka všetky práva veriteľa vyplývajúce z úverového vzťahu, vrátane práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru v prípade jeho nesplácania.

17. Žalovaný nad rámec uvedeného upozornil, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalovaného v rozhodcovskom konaní. Zo systematického zaradenia citovaného ustanovenia je zrejmé, že jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nie podmienok platnosti postúpenia pohľadávok. Aj podľa dôvodovej správy je hlavným účelom tohto ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku.

18. K platnosti Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uviedol, že pre posúdenie premlčania je na vzťah so žalovaným nutné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka, keďže ide o obchodno - záväzkový vzťah, i keď jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Podriadenie zmluvného vzťahu pod Obchodný zákonník bolo priamo uvedené v čl. 2 Zmluvy. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/3/2011 a 6MCdo/4/2012 ktoré opätovne potvrdili správnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere. Žalovaný zotrval na stanovisku, že žalobca uznal záväzok v súlade s ustanovením § 323 ObZ čo do dôvodu a výšky, v dôsledku čoho odo dňa uznania záväzku začala plynúť nová 4 ročná premlčacia lehota. Aj pre prípad, že by sa súd nestotožnil s aplikáciou Obchodného zákonníka na daný vzťah, žalovaný uviedol, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. V zmysle § 110 ods. 1 OZ nie je uznanie premlčaného práva viazané na vedomosť dlžníka o premlčaní práva. Ak by aj žalobca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 OZ v takom prípade nastupuje a žalobca sa nemôže brániť námietkou premlčania. Poukázal pritom na vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, napr. sp. zn. 3Cz/6/68, 33Cdo/155/2007, 33Odo/934/2005.

19. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakoval argumenty, ktoré uviedol v konaní. Zotrval na stanovisku, že vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom veriteľa bol vzťahom spotrebiteľským a že súd je povinný prihliadnuť na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v súvislosti s ust. § 52 ods. 2 OZ. Obe ustanovenia nadobudli účinnosť 01.05.2014 a právne predpisy, ktorých sú súčasťou nemajú prechodné ustanovenia, takže sa vzťahujú aj na právne vzťahy vzniknuté pred ich účinnosťou. Žalobca zotrval na stanovisku, že žalovaný nemal v rozhodcovskom konaní aktívnu vecnú legitímáciu, pretože zmluva o postúpení pohľadávky na žalovaného nie je platná. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/48/2016 a 19Co/150/2016.

20. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

21. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca a právny predchodca žalovaného Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653 uzatvorili dňa 11.10.2004 Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty k číslu účtu: XXXXXXXXXX/XXXX, s limitom platobnej karty 10 000 Sk. Dňa 11.10.2004 bol uzatvorený Dodatok číslo 1 k Zmluve o vydaní a používaní bankovej platobnej karty, obsahom ktorého bola výška kartového rámca 10 000 Sk s úrokovou sadzbou premenlivou 17,50 % ročne, so splatnosťou úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou kartového rámca 10.10.2005, s poplatkom za správu kartového rámca 0,25 % z kartového rámca mesačne. Dňa 08.03.2005 bol uzatvorený Dodatok číslo 2 k Zmluve o vydaní a používaní bankovej platobnej karty, predmetom ktorého bola zmena zmluvy s názvom Záverečné ustanovenia bod 1 v článku I, kde sa výška kartového rámca mení na 20.000 Sk.

22. Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653 listom zo dňa 15.04.2009 vyzvala žalovaného na úhradu sumy 711,66 Eur do 10 dní od doručenia výzvy, pričom ho upozornila, že so splácaním predmetnej pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.03.2009 a v prípade neuhradenia dlžnej sumy pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe.

23. Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653 listom zo dňa 16.07.2012 oznámila žalobcovi postúpenie pohľadávky na žalovaného a rovnako listom s rovnakým dátumom žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorený so Slovenskou sporiteľňou, a. s. pristupuje k vymáhaniu pohľadávky.

24. Žalovaný listom zo dňa 02.12.2015 vyzval žalobkyňu vo forme pokusu o zmier o zaplatenie sumy 1.309,70 Eur v lehote do 09.12.2015.

25. Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 02.10.2014 Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, v ktorej podľa § 110 ods. 1 OZ uznal záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe Zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.10.2004 s pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a. s. čo do právneho dôvodu a výšky. Podľa Dohody dlžná suma pozostáva z istiny 847,79 Eur, z ostatného príslušenstva vo výške 102,89 Eur, z úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 907,79 Eur za dobu od 27.06.2012 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa Dohody. Žalovaný sa zaviazal splniť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach 10 Eur s dátumom splatnosti 25.-ty deň v mesiaci a s dátumom prvej splátky 25.10.2014.

26. Dňa 02.10.2014 bola uzatvorená Rozhodcovská zmluva medzi žalovaným a žalobcom.

27. Žalovaný listom zo dňa 16.09.2015, ktorý žalobca prevzal dňa 21.09.2015 vyzval žalobcu na označenie stáleho rozhodcovského súdu v zmysle § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z. z. Listom zo dňa 02.12.2015 žalovaný oznámil žalobcovi výber stáleho rozhodcovského súdu v zmysle § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z. z., ktorým je Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, IČO: 45 744 971.

28. Žalovaný dňa 21.01.2016 podal na Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž návrh na začatie konania voči žalobcovi o zaplatenie sumy 895,68 Eur s príslušenstvom. Dňa 03.02.2016 bolo Stálym rozhodcovským súdom vydané uznesenie - výzva na žalobnú odpoveď, kde rozhodcovský súd rozhodol tak, že nariaďuje písomné konanie vo veci a žalobcovi, ktorý mal v rozhodcovskom konaní postavenie žalovaného, zaslal žalobu spolu s prílohami a zároveň ho vyzval, aby v lehote do 30 dní od doručenia tohto uznesenia predložil Stálemu rozhodcovskému súdu písomnú žalobnú odpoveď. Žalobca prevzal uznesenie dňa 31.03.2016. Rozhodcovský súd vydal dňa 10.05.2016 rozhodcovský rozsudok, ktorým žalobcu zaviazal na zaplatenie sumy 895,68 Eur, úroku z omeškania vo výške 256,01 Eur, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 792,79 Eur od 22.10.2015 do zaplatenia a nahradenie trov rozhodcovského konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.09.2016. Žalobca prevzal rozhodcovský rozsudok dňa 01.06.2016 a žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podal na Okresnom súde Lučenec dňa 05.08.2016.

29. Podľa § 45 ods. 1 písm. c/, e/, g/, i/, j/, l/, zákona č. 335/2014, Účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

30. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014, súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

31. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

32. Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 zákona č. 335/2014, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti a vo veci rozhodne opätovne stály rozhodcovský súd. Rozhodca, ktorý vydal zrušený rozhodcovský rozsudok, je z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčený a vo veci sa ustanoví nový rozhodca. Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z toho dôvodu, že stály rozhodcovský súd rozhodol na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, 17) a ak konanie pokračuje pred stálym rozhodcovským súdom podľa odseku 2, je stály rozhodcovský súd v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo o inom porušení všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

33. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

35. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

36. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

37. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

38. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

39. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZSpÚ), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

40. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je právnym nástrojom, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby proces poskytnutia právnej ochrany účastníkom konania pred rozhodcovskými súdmi mal rovnaké atribúty ako poskytovanie ochrany všeobecnými súdmi a zároveň zabezpečiť kontrolu nad zákonnosťou a spravodlivosťou rozhodnutí rozhodcovských súdov. Na rozdiel od konania na všeobecnom súde rozhodcovské konanie spravidla nepodlieha preskúmaniu odvolacou inštanciou. V zmysle zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZSRK) tak bola okresným súdom zverená kompetencia preskúmať v zmysle § 45 ods. 1 ZSRK rozhodnutie rozhodcovských súdov z procesnej aj hmotnej stránky. Zo zákona sú povinné preskúmať okrem preverenia právomoci rozhodcovského súdu najmä to, či rozhodcovský súd vec správne právne posúdil, či účastník rozhodcovského konania nebol zaviazaný na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, alebo či rozhodcovský súd nerozhodol v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa.

41. Okresný súd preto postupoval správne, keď v zmysle zákona o Spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní preveril dôvody, pre ktoré sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku, ako aj ostatné dôvody uvedené v § 45 ods. 1 písm. i) až l) ZSRK.

42. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu v tom, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje neprijateľné podmienky. Rozhodcovská zmluva bola so žalobcom uzavretá individuálne, na samostatnej listine, pričom žalobcovi aj žalovanému bolo zachované právo výberu, či prípadné súdne spory, ktoré vzniknú z ich právneho vzťahu budú riešené pred všeobecným súdom Slovenskej republiky, alebo pred rozhodcovským súdom. Žalobca mal právo od Rozhodcovskej zmluvy odstúpiť a toto právo nevyužil. Okresný súd tiež správne uviedol, že spotrebiteľ

nebol znevýhodnený ani miestom konania rozhodcovského súdu, pretože konanie bolo písomné, spotrebiteľovi bola žaloba riadne doručená a mal možnosť sa k nej písomne vyjadriť.

43. Pokiaľ ide o vyhodnotenie platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2012 s poukazom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, všeobecné súdy zaujali k uvedenej otázke rôzne stanovisko. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23 Co/110/2016, za ktorého vyplýva, že za podobnej právnej situácie bola zmluva o postúpení pohľadávok vyhodnotená ako neplatná, naproti tomu žalovaný poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/540/2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19C/34/2012, ktoré dospeli k opačnému záveru. Odvolací súd sa v danej veci stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že ani zo systematického zaradenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ani z jeho gramatického výkladu a výkladu podľa zmyslu a účelu zákona nevyplýva, že by banka bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úverového vzťahu, iba ak by najneskôr ku dňu postúpenia pohľadávky došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ako to uviedol okresný súd. Primárne žalovaný správne upozornil na skutočnosť, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách súvisí s problematikou obchodného bankového tajomstva a s podmienkami, za akých je možné napriek existencii obchodného tajomstva postúpiť pohľadávku banky na tretiu osobu. Z hľadiska predpokladov uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky citované ustanovenie nerozširuje podmienky, ktoré pre postúpenie pohľadávky vyžaduje Občiansky zákonník. Z textu § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku zodpovedajúcu záväzku klienta tretej osobe, pričom zákon nešpecifikuje, či ide o pohľadávku splatnú alebo nesplatnú. Postúpeniu nesplatnej pohľadávky uvedené ustanovenie nebráni. V súlade s rozhodnutiami všeobecných súdov, citovanými žalovaným tak odvolací súd dospel k záveru, že zosplatenie úveru Slovenskou sporiteľňou a.s. nebolo právnym predpokladom postúpenia pohľadávky na žalovaného. Iný dôvod neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca nenamietal. Na rozdiel od okresného súdu preto odvolací súd dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom bola platná a že žalovaný bol v rozhodcovskom konaní aktívne legitimovaný.

44. Odvolací súd v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa následne preskúmal Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len Dohodu) a stotožnil sa so záverom aj dôvodmi okresného súdu, ktorý uvedenú dohodu posúdil ako neplatnú. Pre vyhodnotenie platnosti Dohody bolo nutné primárne ustáliť, či vzťah medzi žalobcom a žalovaným je obchodnoprávny alebo spotrebiteľský a rozhodnúť, či Dohoda je uznaním dlhu podľa § 558 OZ (ako uviedol okresný súd), alebo uznaním práva podľa § 110 ods. 1 OZ, resp. uznaním záväzku podľa § 323 ods. 1 ObZ (ako uviedol žalovaný), pretože právna kvalifikácia dohody má vplyv na posúdenie premlčania pohľadávky žalobcu.

45. Žalovaný v odvolaní namietol, že vzťah medzi ním a žalobcom je obchodnoprávny, Dohodu vyhodnotil ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 ObZ, podľa ktorého účinky písomného uznania záväzku nastávajú aj v prípade, ak pohľadávka veriteľa už bola premlčaná, bez ohľadu na to, či si dlžník bol tejto skutočnosti vedomý. V tejto súvislosti treba upozorniť na skutočnosť, že Zmluva o vydaní karty bola uzavretá dňa 11.04.2010, kedy oblasť spotrebiteľských úverov upravoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, účinný od 02.04.2010. Citovaný zákon vymedzuje pojem spotrebiteľského úveru v § 1 ods. 2 ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Právny predchodca žalovaného Slovenská sporiteľňa a.s. tak so žalobcom uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je druhom zmluvy o úvere, preto jej širší režim, neupravený v zákone o spotrebiteľských úveroch sa bude riadiť Obchodným zákonníkom. Avšak v prípade spotrebiteľov v zmysle čl. XIV zákona č. 102/2014 Z.z. čl. II bod. 1 je od 01.04.2015 účinná novela Občianskeho zákonníka v § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Počnúc týmto dňom je aj v prípade zmluvy o úvere, ktorej účastníkom je spotrebiteľ, nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, pokiaľ upravujú právne vzťahy odchylné od Obchodného zákonníka. Keďže v prípade citovanej novely §52 ods. 2 OZ absentovali prechodné ustanovenia, aplikuje sa aj na právne vzťahy ktoré vznikli pred jej účinnosťou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3MCdo/9/2014). Z uvedeného vyplýva, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je právnym nástupcom banky poskytujúcej spotrebiteľský úver, je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa aplikujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch,

zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka a už ho nie je možné vymedziť ako vzťah obchodnoprávny.

46. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ svojim prejavom vôle uznal dlh podľa čl. 2 Dohody, tento úkon je nutné posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Účelom Dohody pritom zrejme nebolo uznanie existencie práva v zmysle § 110 ods. 1 OZ, pretože právo na vrátenie poskytnutého úveru vyplývalo z písomne uzavretej Zmluvy o úvere a skutočnosť, že takáto zmluva bola uzavretá a že z nej veriteľovi takéto právo vyplýva, nebola od počiatku medzi stranami sporná. Uznanie práva, ktorým možno posilniť procesné postavenie veriteľa v prípade, ak je existencia práva sporná, preto v tomto prípade nebolo možné využiť, pretože právo veriteľa na vrátenie poskytnutých prostriedkov sporné nebolo. Sporným ostalo vrátenie premlčaného dlhu, ktorý dlžníkovi vznikol zo Zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere.

47. Dohoda o uznaní dlhu podľa § 558 OZ na rozdiel od uznania práva podľa § 110 ods. 1 smeruje k uznaniu, že dlžník svoj dlh (zodpovedajúci právu, ktorého existencia nie je sporná) uznáva čo do dôvodu a výšky. Formulácia Dohody v čl. 2, ktorá priamo odkazuje na zmluvu z ktorej dlh vznikol („... na základe zmluvy číslo/číslo zákazníka 341225240 zo dňa 11.1.2004...“) a v ktorej následne dlžník uznal záväzok čo do výšky aj dôvodu potvrdzuje, že dlžník v nej vyjadril uznanie svojho dlhu podľa § 558 OZ. Pri premlčanom dlhu však právne účinky takéhoto uznania dlhu môžu nastať iba za predpokladu, že ten, kto dlh uznal o jeho premlčaní vedel. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplynulo, že žalobca (spotrebiteľ) nebol informovaný o tom, že dlh je už v čase jeho uznania premlčaný. Preto nemohli nastať právne účinky uznania dlhu a premlčacia lehota nemohla začať opäť plynúť. Rozhodcovský súd tak o nároku uplatnenom v rozhodcovskom konaní rozhodoval v čase, kedy bol záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté finančné prostriedky už premlčaný.

48. Dohoda o uznaní dlhu je právnym úkonom, pri ktorom súd v spotrebiteľskom vzťahu z úradnej povinnosti skúma jeho platnosť, najmä v zmysle § 39 OZ preskúmava, či právny úkon urobený spotrebiteľom svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo sa prieči dobrým mravom. Zákon o ochrane spotrebiteľa demonštratívne vymedzuje konanie v rozpore s dobrými mravmi ako konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Z kontextu uzavretia Dohody je zjavné, že kým žalobca ako spotrebiteľ považoval za účel Dohody stanovenia najnižšej možnej sumy, ktorú bol schopný mesačne poskytovať na splatenie úveru, zo strany žalovaného bolo účelom uzavretia Dohody docieľiť, aby záväzku žalobcu začala opäť plynúť premlčacia doba. Žalovaný tak využil nevedomosť spotrebiteľa, ktorý uzavretím Dohody výrazne zhoršil svoje procesné postavenie ohľadom vymáhania uznaného dlhu. Pokiaľ by tak spotrebiteľ urobil vedome, takýto prejav vôle by súd musel rešpektovať. Avšak uzavretím Dohody sa spotrebiteľ domnieval, že mu žalovaný vyšiel v ústrety povolením najnižšej možnej splátky, avšak nevedel, že sa zaväzuje na splácanie pohľadávky už premlčanej. Preto je takáto Dohoda zároveň v rozpore s dobrými mravmi a ako taká je absolútne neplatná podľa § 39 OZ.

49. Rozhodcovský súd ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bol v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnúť aj bez návrhu na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi, vrátane premlčania. Bol povinný aplikovať príslušné ustanovenia predpisov na ochranu spotrebiteľa a vyhodnotiť Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach z pohľadu jej platnosti. Na základe zistenia, že uvedená Dohoda je neplatná, mal následne prihliadnúť na premlčanie uplatneného nároku, čo však Rozhodcovský súd v konaní neurobil. Postupoval preto v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, pričom toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu. Zároveň pokiaľ Rozhodcovský súd dospel k záveru, že v danom prípade uznanie premlčaného dlhu zakladá plynutie novej premlčacej doby bez ohľadu na to, či dlžník o premlčaní vedel, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd správne rozhodol, ak napadnutým rozhodnutím Rozhodcovský rozsudok zrušil, pretože bol daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 45 ods. 1 písm. i), j), l) ZSRK.

51. Žalovaný v odvolaní navrhol, aby odvolací súd zrušil aj tretiu výrokovú vetu rozhodnutia, ktorou okresný súd rozhodol, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5%. Žalovaný

uvedenú námietku žiadnym spôsobom neodôvodnil. Okresný súd pri určení pomeru úspešnosti strán v zmysle § 255 ods. 2 CSP správne vychádzal z pomeru úspešnosti strán, preto bol jeho postup správny.

52. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v napadutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

53. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

54. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).